

[Madsen-Mygdal.]

Centraladministrationens Regnskab, har taget deres Udgangspunkt

Det ved vi jo egentlig godt alle sammen her i Tinget, saa det er nærmest egnet til at fremkalde Smil, naar man staar op og siger: Det var os!, og hvis man ikke ved det og ikke vil tro det, kan jeg henvise til selve Rigsadvokatens Beretning Side 18, hvor han begynder at omtale Departementschef Dalhoffs Forhold. Dér siger Rigsadvokaten — og det er dog en Udtalelse, som Regeringen slutter sig til — følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse nogle faa Linier af.

„Denne“ — Departementschef Dalhoff — „fik kort efter sin Tiltrædelse af Embedet en noget anden Stilling til Ministeriets Regnskabsvæsen, end hans Forgænger havde indtaget, idet de ved Finansministeriets Initiativ i Vinteren 1923—24 iværksatte Bestræbelser for at modernisere Statens Regnskabsvæsen, som blandt andet havde ført til Statsministeriets Cirkulære af 25. Juni 1924 og Finansministeriets Suppleringskrivelser af 15. August 1924 og 21. November 1925...“

Her er tydeligt sagt, at Initiativet er taget af Finansministeriet, og dette Initiativ er taget i 1923—24, og hvad der saa kom ud af det Initiativ, har de skiftende Regeringer, baade socialdemokratiske og Venstreregeringer, udført, men jeg synes blot ikke, der var nogen særlig Grund til at fremhæve, at det var Socialdemokratiet, der ene og alene havde taget Initiativet, for det er det altsaa ikke, og de, der ikke vil tro det, kan, som sagt, læse Rigsadvokatens Udtalelser i saa Henseende.

Jeg maa maaske have Lov at sige angaaende den Vægt, man synes at ville lægge paa den Form, som Regnskabsvæsenet har, at selvfølgelig er Systemet ikke ligegyldigt, det spiller ogsaa en ret betydelig Rolle; men man maa ikke tro, at det er muligt at opfinde et System, hvorom man kan sige, at dermed er alt i Orden. Ethvert System vil bryde og være værdiløst, hvis der ikke findes en personlig Indsats bag det, det vil sige, at der findes et personligt Ansvar, og derfor gaar det ikke an, at man ved at tale om Systemet søger at komme udenom dette, at der er et personligt Ansvar.

Og med al Sympati for Departementschef Dalhoff og med al Respekt for hans i mange Henseender udmærkede Egenskaber kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg tror, at Ministeriet har gjort ham en daarlig Tjeneste ved den Afgørelse, hvorom der er tilstillet Offentligheden Meddelelse.

Men rent bortset fra dette personlige Moment, som det jo altid er ubehageligt at beskæftige sig med, tror jeg aldeles afgjort, at hvis ikke denne Afgørelse bliver ændret, saa er der tilføjet Handelsministeriet og i Virkeligheden hele den røde Bygning en Skade, som hverken Administrationen eller Befolkningen kan være tjent med.

Den Afgørelse, som Ministeriet har truffet i Sagen, findes angivet i den omdelte Beretning Side 3, og den er angivet meget kortfattet, den lægger kun Beslag paa 5 Linier. Med den højtærede Formands forventede Tilladelse skal jeg læse disse Linier. Der staar:

„Ministeriet har efter Gennemsyn af Sagens Akter og de fra vedkommende Embedsmænd modtagne Erklæringer sluttet sig til den af Rigsadvokaten udtrykte Opfattelse angaaende de paagældende Embedsmænds Forhold og forventer, at de i deres fremtidige Virksomhed udviser den Paapasselighed, som er nødvendig for deres Gerning i Statens Tjeneste.“

Og saa tilføjes der:

„Dette er tilkendegivet de i Slutningen af Rigsadvokatens Indstilling nævnte Embedsmænd.“

Det er en overordentlig kortfattet Meddelelse. Den er næsten saa kortfattet, at den er meget nær ved at være blottet for Mening; men den siger jo da i hvert Tilfælde een Ting, og det er dette, at Ministeriet slutter sig til Rigsadvokatens Opfattelse angaaende de paagældende Embedsmænds Forhold. Men allerede i denne Udtryksform „de paagældende Embedsmænds Forhold“ aabenbarer sig en vis Tilbøjelighed til at gaa lidt for summarisk frem.

Rigsadvokaten har nemlig ikke foretaget en altomfattende Undersøgelse af de paagældende Embedsmænds Forhold. Rigsadvokaten har kun beskæftiget sig med den Side af Sagen, der vedrører de paagældende Embedsmænds rent strafferetlige Ansvar. Derom siger Rigsadvokaten selv udtrykkeligt — det findes i Beretningen Side 22 —, at hvad angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt der

„bør gøres Ansvar gældende, bemærkes først, at jeg derved alene forstaar og derfor kun skal udtale mig om Spørgsmaalet om kriminelt Ansvar, i hvilken Henseende der formentlig kun kan blive Tale om Ansvaret efter Straffelovens § 143.“

Se, det maa man holde fast, at alt, hvad der staar i Rigsadvokatens Indberetning som Resultat af hans Undersøgelse, vedrører kun det rent strafferetlige Ansvar.